

klošiča, kateri s svojo izredno učenostjo po cellem svetu slovi, ponosni Svetinčani na svojega Stanko Vraza, Sv. Peterčani na svojega Krempejlna, Tomaševci na svojega Božidara Raič-a, Savničarji na svojega Trstenjaka, Malonedeljščani na svojega Razlaga itd.; tudi mnogo drugih mož imamo z velikimi zaslugami za slovenski narod. Imena jihova so znana in po domovini na dobrem glasu, ker se za domovino žrtvujejo. Kaj pa smo si mi Urbančani izredili, če izvzememo nekaj učenih narodnjakov? Vzemimo na primer rodbino Kocmutovo. Bilo jih je pet; dva odvetnika dohtarja, eden notar, in dva učitelja, eden pri nas doma, eden na Hajdini. Od prvih 3 sta vže dva mrtva, eden še živi in je pre jako bogat. Ali je kedaj kateri za slovenski narod, za svojo domovino kaj storil? Nikdar nič. Vsi so po izšolanji slovenskemu narodu hrbet pokazali, in so šli s trebuhom za kruhom, še teptati so slovenski narod pomagali; zato pa tudi nikdar nihče o njih ne govori. Pozabljeni so. Kaj pa brata učitelja? Tudi sta se slovenskemu narodu izneverila, in sedaj klečéplazita za Nemci in nemškutarji, in beračita za Judeževe groše nemškega „šulferajna“. Hajdinski Kocmut je celo rekel, da mu to ni dosti, da tu pa tam kakih 30 fl. dobi, on hoče v šole tako nemščino vrivati, da bode od „šulferajna“ stalno plačo dobival. Tako zatajuje svoj narod, in služi drugemu, svojemu na kvar. — Tudi naša Mariniča sta neke lete v višje šole hodila, toliko da sta se za narod pokvarila; za kmeta sta se preveč; za gospoda premalo naučila. Ker pa bi vendar rada gospoda bila, dobrikata se nemškutarjem po mestu in svoj slovenski narod izdajati pomagata. — To smo si mi izredili.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Magjari strežejo Slovake, Prekmurce, Rumune, Srbe, posebno pa Hrvate rayno tako si podjarmiti, kakor nas Slovence, Čehe, Poljake nemški liberalci. Toda Hrvati so se začeli upirati. V Zagrebu so ogerske grbe z magjarskimi napisi, ki pomenijo magjarsko nadoblast, vse potrgali. Nastala pa je tudi pri Majki božji v Bistrici rabuka; kmetje so potrgali pri tobak-trafikah vse ogerske grbe: notaroše, mešnike, učitelje prisilili podpisati, da nečejo biti Magjari, ampak ostanejo vrli Hrvatje. Notaroš Francois, župan Ciproš, jud Grünwald bili so hudo tepeni. V Zlataru so žandarje napali pa so bili 4 kmetje ustreljeni. Tudi v Stubici so žandarji prisiljeni bili streljati, eden kmet je mrtev, mnogo ranjenih. Sedaj je primarširalo mnogo vojakov v iznemirjeno Zagorje. Ban Pejačević je službo položil, Magjarom neče se pokoravati, a ti ne odjenjajo od tega, da jim potrgane grbe zopet

pribije. Toda na Ogerskem so tudi nemiri, to pa zoper Jude, tem so v Velikej Kaniži, v Čurugi, Gyekenyesu, Lendvi, Sarhidi okna ubili, čez 60 hiš oškodovali; vojaki so komaj ljudi ukrotili. V Poreči so italijanski poslanci, ki imajo še večino, ovrgli izvolitev skoro vseh hrvatskih in slovenskih izvoljencev. In ko je Luginja začel hrvatski ugovarjati, nastal je strašen hrup in Italijani so kar pobrisali iz zbornice. Slovanske poslance so potem domov izhajajoče grdo psovali, v nje lupinje in gnjil sad metali. Zaljeni poslanci so zapustili Poreč in isterski zbor bil je nadaljevan pa tudi uže sklenjen brez njih. Da je peščica Lahov tako drzna, temu je krivo večidel italijansko opravišstvo, ki slovanski malo ali nič ne zna. Čuti je, da bode Slovanom neprijazni namestnik Depretis odstavljen ter na njegovo mesto pozvan vsem pravičen general. To bode za sedaj najbolje.

Vnanje države. Stare francoske kraljevske rodbine Bourbonske zadnji možki, grof Chambord, kot namenjeni kralj Henrik V., umrl je pri Dunaji, njegovo truplo prepeljajo v Gorico, kder je njegov strije kralj Karl X. pokopan. Če Francozi kedaj staro kraljevsko rodbino Ludvika svetega pokličejo nazaj, tako pridejo na vrsto vojvode Orleanski. Toda sedaj so Francozi republikanci ter nečejo ne kraljev pa ne cesarjev. — Nemški cesar Viljelm pozval je zastopnike vseh nemških podložnih mu držav, da dovolijo več denarjev za vojaštvo. — Ruski car in carica odpeljala sta se v Kopenhagen obiskovat kraljevske danske rodbine, ruska carica je danska princezinja. — Rumunski in srbski kralj mudila sta se pri našem cesarji na Dunaji pa se nista sešla, prvi je odpotoval domov, drugi pa v Gleichenberg pri Radgoni. — Kolera v Egiptu je uže znatno ponehala, umerje še po 50—100 ljudi vsakih 24 urah. — Zoper anamskega cesarja so Francozi 12. in 14. avgusta prasnoli z vojsko naprej pa niso nič opravili. Toda 18. 19. avgusta vzeli so Anamčanom vse baterije, ki so branile ladijam vhajati po reki Hue navzgor in sedaj je glavno mesto v nevarnosti, palo je okolo 700 Anamčanov, njihov mladi cesar se je tega tako prestrašil, da prosi miru. Sedaj bodo Francozi leži šli nad Tonkinčane in Kitajce; vendar Kitajci si utegnejo premisliti in vojsko opustiti. Toda ob enem morajo tudi bogato deželo Tonking pustiti Francozom.

Smešnica 35. Tat: gospod sodnik, prosim obravnavo odložiti, moj dohtar je zbolel. Sodnik to ne gre, Vas so pri tatvini ugrabili in resnično ne vem, kaj bi naj dohtar za vas povedal. Tat: jaz tudi ne vem, zato sem pa močno radoveden, kaj je neki moj dohtar za mene v zagovor iztuhtal.